

пашкуле гаснѣхъ далече подъ небеса; тамъ обгорѣлъ стои страшно черъ мѣнастирь, като навѣсенъ картезиански калугеръ, и показва на зарата страшното си величие; тамъ горѣше мѣнастирска градина: като че се чуе, какъ цврѣчатъ дръвѣто, повити въ димъ, а кога искачаше огънь, то отведнѣжъ огрѣвше зрѣли кичуре сливи съ жлѣта синкаво-огнена свѣтлина, или превръщаше въ чисто злато крушнѣтъ, които се жлѣтѣхъ самъ-тамъ, и между това, гледашъ, чернѣе се на стѣната на сградето, или на нѣкое дръво, обѣсено тѣлото на нѣкой сиромашъ еврейнъ или калугеръ, и гори въ огънятъ съ сградето заедно. Надъ огъня се видѣхъ далече птици, като купъ темни дребни кръстета на огненото поле. Градътъ оголенъ, като че бѣ заспалъ, връховецъ, и стрѣхитъ, и плетѣтъ, и стѣннѣтъ му тихо огрѣвахъ отъ блеежа на далечний пожаръ. Андрей обиде казашкитъ редове. Огньовете, предъ които сѣдѣхъ стражаретъ, токо речи гаснѣхъ, а самитъ стражаре спѣхъ, като похапнале съ казашки иштахъ дивекъ и галушки ¹⁾ до воля. Той имъ се почуди, че сѣ охални и помисли си: „Добрѣ, че нѣма о-близо неприятель и нема отъ кого да се боямъ.“ Та че и сами той доде до единъ възъ, качи се на него и лѣгнѣ на грѣбътъ си, а подъ главата си подложи рацѣтъ назадъ скръстени; но не можѣше да заспи и много време гледаше на небото: то бѣ сичкото открито предъ него; чистъ и ясенъ въздухътъ; млѣчниятъ пътъ, като поесъ онасваше небото, огрѣянъ отъ свѣтлина. На време Андрей като че се позабравяше, една тѣнка дръмка, като мрѣжа, му засланише небото въ единъ мигъ, и послѣ накъ се очисти и стане видѣло.

Въ това време му се стори, че се мѣрнѣ предъ него нѣкакъвъ образъ на лице човѣшко. Той помисли, че го е сънъ омаялъ и ште да се разнесе, та отвори очитъ си и видѣ, че до него явно се наклонило едно лице мършаво, изсѣхнало и гледа му право въ очитъ. Изъ-подъ черното пребрадено покривало излазѣхъ дълги и черни, като въгленъ, косми, неприбави, несплетени; очитъ блестятъ, а лицето черно, като нѣкое привидѣние. Той потегли съ ража ножъ и рече растреперянь: „кой си ти? ако си духъ нечистъ, махни се отъ очитъ ми; ако ли си живъ човѣкъ, не е време за шегъ — убивамъ те на мѣсто.“

Вмѣсто отговоръ, привидѣнието тури прѣстъ на устнитъ си и ви-

1). Галушкитъ правятъ въ Малоросія отъ тѣсто; расточатъ го на петури, туратъ вижтрѣ сирене и варятъ го, като по насъ гушкитъ.